

Een kerk vol moslims

De christelijke gemeente in Beiroet is het afgelopen jaar enorm gegroeid. Maar de nieuwe bezoekers zijn anders dan de doorsnee kerkgangers.

Onze taxichauffeur kan de kerk niet vinden. Het is in elk geval niet het gebouw waardoor deze christelijke gemeente in hartje Beiroet de aandacht trekt van grote groepen moslims. Ik ben gespitst

op een klassiek kerkgebouw. Maar uiteindelijk blijkt het de betonnen blokkendoos tegenover de lokale supermarkt te zijn.

Binnen is het een bonte van mengeling van traditionele hoofddoeken en strakke moderne kapsels. Massa's kinderen. Goedkope plastic slippertjes en zwarte pumps met strakke hoge naaldhakken. Het is meteen duidelijk dat dit een veelkleurige gemeente is met grote sociale contrasten. Tegenwoordig is in deze kerk meer dan de helft van de bezoekers moslim.

Vluchtelingen

“Wij hebben deze mensen niet gevraagd om naar onze diensten te komen”, zegt de voorganger haast verontschuldigend. “Het is begonnen met een kleine huisgroep die vluchtelingenfamilies is gaan bezoeken.” Sindsdien is het omgeslagen, nu zo'n jaar geleden.”

Als gevolg van de oorlog en de opmars van ISIS in het noorden wordt het kleine Libanon overspoeld door vluchtelingen uit Syrië en Irak. Iedere maand komen er 30.000 nieuwe vluchtelingen de grens over. Een aardverschuiving met grote sociale gevolgen.

Libanezen klagen steen en been. Een op de vier zat al zonder werk. Nu pikken ook de Syrische vluchtelingen nog hun banen in. De huizenprijzen zijn tot absurde hoogtes gestegen. Tien mensen die in twee kleine kamertjes wonen is in de volkswijken van Beiroet is in deze dagen geen uitzondering.

Helpende hand

De voorganger vertelt dat een paar gemeenteleden een positieve daad wilden stellen in deze mineursfeer. Ze zijn simpelweg begonnen met het bezoeken van Syrische vluchtelingen van islamitische komaf. Ze deelden hun maaltijden met elkaar. “In kleine praktische dingen hebben we als kerk geprobeerd de helpende hand toe te steken. Dat zette iets groots in beweging. De Syriërs werden er enorm door geraakt. Ze wilden per se op zondag naar onze kerkdienst komen. Ze willen meer over Jezus weten.”

Het was wel even wennen, de nieuwkomers zien er anders uit en doen anders. “Maar we oordelen mensen niet op hoe ze eruit zien. Wel of geen hoofddoek, dat vinden wij irrelevant. We moedigen mensen tijdens de dienst aan om

een relatie met Jezus te ontwikkelen. Dat staat centraal. Dat kan in een kerk zijn, of daarbuiten. We moedigen moslims zelfs aan om hun moskee niet de rug toe te keren. Als ze naast de kerk ook onderdeel van hun eigen gemeenschap blijven, kunnen we een nieuwe generatie leiders in het Midden Oosten opleiden die Jezus centraal stelt. Jezus is niet het exclusieve bezit van de kerk. Waar het voor ons als kerk op aankomt is de vraag: *Do we really love muslims?*”

Dit artikel is eerder verschenen in maandblad De Nieuwe Koers, het volledige nummer kunt u [hier](#) downloaden.

Tekst: Marjon van Dalen, beeld: Jaco Klamer.